

som Den sydafrikanske Unions regering har indtaget med hensyn til deres respektive juridiske standpunkter i striden.

I stk. 2 beklages det, at Den sydafrikanske Unions regering ikke har svaret på de henvendelser, som den har modtaget fra den indiske og pakistanske regering vedrørende dette spørgsmål, og endnu ikke har erklæret sig villig til at forhandle med disse regeringer med det formål at nå en løsning i overensstemmelse med formålene og principperne i De Forenede Nationers pagt og verdenserklæringen om menneskerettighederne.

I stk. 3 appelleres der til Den sydafrikanske Unions regering om at optage forhandlinger med den indiske og pakistanske regering.

I stk. 4 indbydes medlemsstaterne til at virke for, at forhandlinger optages i overensstemmelse med de ønsker, der er udtrykt af plenarforsamlingen under tidligere samlinger. Endelig indbydes i stk. 5 parterne til i fællesskab eller enkeltvis, som omstændighederne måtte tilsige det, at afgive beretning til plenarforsamlingen vedrørende forhandlingernes gang.

Resolutionsforslaget blev vedtaget af det særlige politiske udvalg den 8. december 1958 med 62 stemmer (herunder Danmark, Island, Norge og Sverige), ingen imod, medens 9 lande (Australien, Belgien, Kina, Finland, Frankrig, Nederlandene, Portugal, Spanien og Storbritannien) afholdt sig fra at stemme. Under debatten, der formede sig efter samme linjer som i tidligere år, blev der fra mange sider udtalt, at det var nødvendigt for De Forenede Nationer fortsat at beskæftige sig med dette spørgsmål til trods for Den sydafrikanske Unions negative stilling.

Plenarforsamlingen bekræftede resolutionen den 10. december 1958 med 69 stemmer (herunder Danmark, Island, Norge og Sverige), ingen imod, medens 10 lande afholdt sig fra at stemme.

Den sydafrikanske Unions regering deltog som i tidligere år ikke i drøftelserne.

11. Den sydafrikanske Unions racepolitik.

(Dagsordenens punkt 67).

Debatten i det særlige politiske udvalg om ovennævnte dagsordenspunkt var i det store og hele præget af moderation. Fra

flere sider, bl. a. *Venezuela*, *Colombia* og *Østrig*, blev det gjort gældende, at medlemsstaterne havde påtaget sig forpligtelser i henhold til pagtens artikler 55 og 56 til at fremme respekt for overholdelse af menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder for alle uden forskel med hensyn til race. En overtrædelse af disse forpligtelser, som Den sydafrikanske Union havde gjort sig skyldig i med sin apartheidpolitik, kunne FN's plenarforsamling derfor tage op til behandling med hjemmel i pagten. *Ceylon*, *Ghana* m. fl. gjorde gældende, at Unionens racepolitik var en trussel mod verdensfreden, og at plenarforsamlingen som følge heraf var kompetent til at vedtage resolutioner rettet imod Unionen, ligesom det blev udtalt af flere, at overholdelsen af menneskerettighederne var blevet en bestanddel af international ret og derfor ikke udelukkende hørte under en stats egen jurisdiktion. *Storbritannien*, *Belgien* og *Portugal* samt *Frankrig* hævdede det traditionelle synspunkt, at art. 2, stk. 7, i FN's pagt var til hinder for organisationens befattning med sagen.

Af 33 lande (latin-amerikanske, afroasiatiske samt fra Europa: Grækenland, Irland, Jugoslavien, Danmark, Island, Norge og Sverige) fremsattes et resolutionsforslag, der blev vedtaget den 21. oktober 1958 med 68 stemmer (heriblandt Canada, USA, Italien og New Zealand samt Danmark, Island, Norge og Sverige), 5 stemte imod (Australien, Belgien, Frankrig, Portugal og Storbritannien), medens 4 afholdt sig fra at stemme (Den dominikanske Republik, Finland, Nederlandene og Spanien). I resolutionens stk. 1 udtales det bl. a., at i et samfund med mange racer tilsikres harmoni og respekt for menneskerettighederne og frihedsrettighederne samt den fredelige udvikling af et forenet samfund bedst ved en lovgivning og praksis, der har til formål at sikre lighed for loven for alle mennesker uden hensyn til race, tro og farve. I resolutionens stk. 2 bekræfter plenarforsamlingen, at medlemsstaters politik, der ikke er rettet mod disse mål, men som har til hensigt at vedligeholde eller forstærke diskriminationen, er uforenelig med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til FN-pagtens art. 56. I stk. 3 opfordres alle medlemsstater til at bringe deres politik i